

Bjorn Berendsen

Een bitterzoete afdronk

Een Tellink-detective

Titels uit de Tellink-detectiveserie:

- Tussen tien en twaalf
- Een bitterzoete afdronk

© 2015 Bjorn Berendsen

Omslagontwerp: Bjorn Berendsen, Maarten Klaassen

ISBN 978 94 021 2642 6

www.bjornberendsen.nl

Inhoud

Proloog

Deel 1: Bitter

Deel 2: Gif

Deel 3: Zoet

Deel 4: Beeld

Deel 5: Koffie

Deel 6: Proost

Proloog

Ernst Boerrigter

‘Wat een feest zeg’, zei ik tegen mijn vader, Sjaak, terwijl ik mijn glas ophieft en naar de goudkleurige opwaarts dwarrelende belletjes keek. ‘Ja, jongen’, zei hij van achter zijn masker vandaan, ‘het is me wat’. We namen beiden een flinke slok van de champagne en keken vanuit de hoek waarin een klein podium was geplaatst, over de menigte uit. Enkele mensen dansten in het midden van de Victoriaanse ruimte op de maten van de walsmuziek en aan de randen stonden groepjes mensen met elkaar te praten. Vrijwel iedereen had aan de dresscode voldaan en droeg een masker dat in verschillende mate het gezicht bedekte. Mijn vader droeg een klassiek masker met lange neus, de rechterhelft ecru, de linkerhelft bordeauxrood, gedecoreerd met gouden krullen. Zelf had ik gekozen voor een veel moderner en gepaster masker voor de gelegenheid: een donker masker met gouden rand dat in een golvende lijn vooral de linkerzijde van mijn gezicht bedekte. Het was belangrijk dat iedereen kon zien wie de gastheer is. ‘Hallo mannen, vermaken jullie je een beetje?’, vroeg mijn moeder die voor ons langs liep. Ze liet haar op een houder gedragen gepluimd masker zakken en zwaaide bescheiden met de vingers van haar vrije linkerhand. Mijn moeder, die haar naam Jane altijd uitsprak met een duidelijke sj-klank, was een moderne vrouw, zeker vergeleken met mijn vader. Ze was jong, fris, altijd goed gehumeurd en verzorgd. Ze droeg een glimmende jurk met een geplooid kraag die een fortuin moet hebben gekost. Aan haar loopje te zien had ze al een slokje op, maar geen nood, het was immers feest. Ik glimlachte naar haar en zwaaide terug. Moeder hield haar masker weer voor, viel een naar mijn idee willekeurige man in de armen en trok hem mee naar de dansvloer. ‘Waarom toch die maskers jongen?’, vroeg pa ineens, ‘wat een onzinnige opsmuk.’

Mijn vader begreep niets van allure en klasse; hij was een conservatief man van het kaliber 'niet lullen maar doen'. Daarmee was ons familiebedrijf groot geworden, maar nu was het mijn tijd; en dit was mijn manier.

'Zie er de lol van in pa', lachte ik, 'zo'n masker is ideaal om stiekem naar de vrouwtjes te kijken; doe er je voordeel mee joh.'

'Ik vind het niks en jij weet net zo goed als ik dat ik hier niet voor mijn lol sta.'

'Hou toch op pa. Je bent met pensioen; geniet van wat je hebt.'

'Wat bedoel je?'

'Je hebt verdorie een vijftien jaar jongere vrouw aan de haak geslagen pa, daar mag je niet over klagen toch?'

Hij reageerde niet, maar volgde duidelijk met zijn ogen zijn vrouw die in haar lange satijnen jurk over de gladde vloer draaide.

Ik dronk mijn champagneglas leeg en zette het in de vensterbank.

'Ik neem er nog één', zei ik terwijl ik een glas van een dienblad pakte die een ober, gekleed in pinguïn op zijn hand balanceerde. De jongen lachte vriendelijk.

'Jij ook nog pa? De zaak betaalt immers.'

Hij wees het af met een kort gebaar van zijn rechterhand, leek mijn aanbod af te keuren door statig met zijn hoofd te schudden en liep de dansvloer op. Hij duwde zich tussen de menigte door, legde zijn hand op de schouder van de in het zwart geklede man en nam zijn echtgenote met een beleefde knik van hem over.

'We moeten praten', hoorde ik ineens een diepe stem zeggen. Ik keek opzij.

'Wat doe jij verdomme hier?', zei ik zachtjes maar met scherpe toon. 'Je bent niet eens uitgenodigd man.'

'Wat doet dat er toe. Ik moet met je praten.'

'Niet nu. Je ziet toch dat...'

'Ik ga niet weg voordat ik duidelijkheid heb, Ernst.'

'Ssst. Praat niet zo hard man. Iedereen kan je horen.'

Hij draaide zijn smalle hoofd met strakke kaaklijn iets opzij, maar bleef me strak aankijken met zijn helderblauwe ogen.

'Goed', suste ik de situatie, 'morgen bel ik je.'

'Nee, vandaag, echt.'

'Oké, oké', zei ik terwijl ik mijn beide handen voor mijn lichaam hield alsof ik een aanstormende trein probeerde te stoppen. 'Vannacht, na het feest.'

'Ik wacht wel.'

'Gaat het?', hoorde ik Jette ineens zeggen die van achter de rug van mijn gesprekspartner aan kwam lopen.

'Ha zusje', zei ik terwijl ik Jette overdreven om de nek viel om de aandacht af te leiden.

'Zus', zei ze met chagrijnige ondertoon; ze kon mijn standaardgrapje niet waarderen.

'Leuk feestje toch?', vroeg ik.

'Heb je weer te veel gedronken?'

Ze nam het glas uit mijn handen en zette het opzij. 'Zullen we dansen?' Ik lachte. 'Ik? Dansen?'

'Waarom niet?'

'Nee, joh. Het moet niet gekker worden.'

'Het is anders beter dan je de hele avond vol laten lopen met de goedkope champagne.'

'Is het niet tijd voor een speech, pik?'

Jasper, Henning en zijn vriendin Hoshi naderden en met zijn vijven vormden we een kringetje.

'Wat een lekkere vrouw heb je toch Henning', complimenteerde ik.

'En heb je zelf nog wat lekkers meegenomen, jongen?', vroeg Jasper.

'Vanavond niet, vanavond niet', lachte ik. 'Zo'n meisje zit je toch vooral in de weg op zo'n feestje.'

De jongens lachten.

'Op ons!', zei Henning, terwijl hij zijn glas hief.

Ik pakte mijn halfvolle glas dat Jette weggezet had op en hield het omhoog.

'Wacht even', zei Jette ineens, 'ik heb nog geen glas.'

Ze liep behendig tussen twee groepjes mensen door, wees naar een glas champagne dat vervolgens door de ober aangegeven werd en haastte zich terug.

‘Op Ernst’, zei ze vervolgens en hief haar glas, waarbij ze de drank over de rand van het glas walste. Het liep langs de rand van de kelk, over en drupte op de grond.

We dronken.

Enkele minuten later kwam mijn vader onze kant op, mijn moeder ferm in zijn rechterarm geklemd en Eline, mijn ex en nu secretaresse van de firma, aan zijn linkerzijde.

‘Volgens mij wordt het tijd dat je even een paar woorden zegt, jongen, voordat iedereen te ver heen is.’

Ik maakte mijn handen vrij, zocht met beide handen naar het papiertje waarop ik mijn speech had uitgeschreven en waarvan ik zeker was dat ik het in mijn zak had gestopt. Juist op dat moment drong een ober de vriendengroep binnen en toonde, kaarsrechtopstaand, een keur aan chique hapjes. Ik koos een rond toastje uit met daarop rode zalmkaviaar en een takje dille. Ik schoof het als geheel in mijn mond en zocht haastig verder naar mijn tekst. Ik trof het aan in mijn binnenzak.

‘Mensen, mensen’, riep ik nadat ik het droge toastje doorgeslikt had, ‘mag ik even een momentje?’

Jette tikte daadkrachtig met een amuselepel waarop haar hapje geserveerd was tegen haar glas en het geroezemoes in de ruimte doofde.

Ik vouwde het papiertje open, nam mijn glas weer in de hand en haalde diep adem.

‘Vrienden’, begon ik mijn speech. Ik las de woorden op mijn briefje geanimeerd voor en keek af en toe de zaal in. Na enkele minuten eindigde ik met: ‘Ik ben trots dat ik na zo veel jaren trouwe dienst de zaak eindelijk van mijn ouwe over kan nemen en ik beloof dat ik de zaak zal uitbouwen tot een van de beste advocatenkantoren van het land. Proost.’

Ik hief mijn glas, ontving het applaus en nam een paar slokken.

'Zo, dat hebben we ook weer gehad', zei ik spottend nadat het rumoer in de zaal was teruggekeerd, 'tijd om ons te bezatten mensen.'

Ineens voelde ik een hevige misselijkheid opkomen.

'Shit zeg!', zei ik terwijl ik mijn glas afgaf, iets voorover boog en beide handen op mijn buik legde. 'Die kaviaar valt volledig verkeerd.' Een golf van misselijkheid trok door mijn lichaam en na een kramp in mijn maag gutste het braaksel over de vloer.

'Heb je teveel gedronken?', vroeg een vriendelijke vrouwenstem terwijl ik een hand in mijn nek voelde.

'Nee, die kaviaar is niet goed joh', stamelde ik, 'Bitter.'

'Misschien moet je even gaan liggen?', vroeg een mannenstem.

Het werd duizelig in mijn hoofd, het zweet brak me uit en ik merkte dat ik op mijn knieën in mijn eigen braaksel viel, mijn buik omklemmend met beide armen.

'Bel een ambulance!', riep iemand op de achtergrond.

'Gaat het Ernst?' Ik herkende de stem van mijn moeder.

Een glas viel kapot. Ik staarde voor me uit; de omgeving leek langzaam te vervagen. Het werd stil en de wereld kleurde hemelsblauw. Een prachtige vrouw, als een engel zo mooi, verscheen voor me. Haar blonde haar met lange pijpenkrullen wapperde in de wind, gelijk aan het ritme van haar blauwwitte gewaad. Ik strekte mijn beide armen naar haar uit maar ze bleef staan, haar armen langs beide zijden geklemd.

'Help me! Help me dan!', riep ik huidkeels.

De gedaante staarde me strak aan, haar mondhoeken krulden tot een verleidelijke lach en met een langzame beweging reikte ze haar rechterhand geopend aan.

'Doe iets! Ik ga dood!', krijste ik terwijl ik met mijn armen om me heen sloeg. 'Godverdomme, help me dan!'

'Het is tijd Ernst', zei een vriendelijke stem.

Enkele tellen later viel ik voorover.

Deel 1: Bitter

Rechercheur Tellink

Inspecteur André Oudam, de man met wie ik al jaren samenwerk, zat chagrijnig en zonder een woord te wisselen op de rijdersstoel. Hij had zijn hoofd achterover gegooid, leunend tegen de lederen hoofdsteun, zijn ogen open. Ineens doorbrak hij de stilte.

‘Ik vraag me af welke Boerrigter’, mompelde hij. Hij verwachtte, zoals zo vaak als hij mompelde, geen antwoord.

Ik parkeerde de dienstauto op de stoep, direct voor de deur van het hotel, gebouwd halverwege negentiende eeuw in Victoriaanse stijl. De witte voorgevel was verlicht met een aantal warmgekleurde spots. Ik ging voorop en de dubbele glazen deur schoven opzij. Het duurde even voordat inspecteur André Oudam, met zijn nogal forse postuur, de auto uitgekomen was. Hij passeerde mij zuchtend en steunend en kwam tot stilstand in de lobby, zijn benen op schouderbreedte, zijn rechterarm steunend in zijn rug.

‘Gaat het?’, vroeg ik.

‘Het is vroeg, veel te vroeg’, mopperde André.

In de hal, waar de receptie was gesitueerd, werden we opgevangen door onze collega Marit.

‘Ik heb hier een lijst’, zei ze nadat ze ons kort had begroet. ‘Ik heb de naam van iedereen die nog aanwezig was toen we aankwamen genoteerd.’

Ze liet het scherm van haar tablet zien en scrolde er doorheen.

‘Drieënvijftig?’, zuchtte André.

‘Ja, maar dat is exclusief personeel. En exclusief de mensen die al vertrokken waren.’

André zuchtte en keek me aan.

‘Weet je zeker dat het gaat?’, vroeg ik.

‘Ach, ik ben wat moe de laatste tijd, maar geen gemopper, er is werk aan de winkel. Er zijn ergere dingen in de wereld.’

‘Waar is het lijk?’, vroeg hij nors, Marit aankijkende.

‘De feestzaal is die kant op.’ Ze wees met haar tablet nog in de hand naar een brede met marmer ingelegde gang. ‘En de familie wordt opgevangen in de foyer.’

Ik keek haar aan zonder iets te zeggen.

‘Meneer en mevrouw Boerrigter, de ouders’, verklaarde ze zich nader.

‘Van Boerrigter advocaten?’, vroeg André.

Marit knikte.

‘Is het de dochter of de zoon?’

‘Ernst, de zoon’, zei Marit zachtjes, ‘de dochter, Jette, is in de foyer bij haar ouders. En de schoonzoon van de familie, tevens collega van Ernst Boerrigter, is er ook nog.’

Ze keek op haar tablet.

‘Jasper Govaerde’.

Ik schreef zoals altijd alles nauwkeurig op in mijn notitieboekje.

‘Henning Stevens, collega en tevens goede vriend van het slachtoffer heb ik, samen met zijn vriendin Hoshi Hu...’, ze struikelde even over de uitspraak, ‘Hukara of zoiets, naar huis gestuurd.’

‘Prima’, mompelde André emotieloos.

‘En dat geldt ook voor de anderen die nog achter waren gebleven.’

André zei niets.

Marit wreef met haar vinger over het glas van haar tablet.

‘Eline ter Voort, de secretaresse en tevens goede vriendin van het slachtoffer en nog wat relaties en cliënten.’

André reageerde opnieuw niet, alsof hij er met zijn gedachten niet bij was.

‘Goed werk, Marit’, zei ik, waarna Marit André en mij aanspoorde haar te volgen naar de grote zaal.

‘Niet te geloven toch’, zei ik hoofdschuddend terwijl we door de gang liepen, ‘dat de jonge Boerrigter eerder vertrokken is dan de oude.’

‘Zo zie je maar’, zei André.

Ik had geen idee wat hij daarmee bedoelde.

Een klein wit bordje met zwarte letters en slanke pijl wees ons de hoek om naar de grote zaal. Een hoge openstaande dubbele deur verschaftte

toegang tot de ruimte, maar was afgeschermd met lint. André en ik paktten onze identificatie en lieten deze zien aan de jongeman die in de deuropening stond. De jongen bestudeerde onze passen, knikte en tilde het lint een stukje op. André kromde moeizaam zijn zware lijf en liep onder het lint door. Je wordt oud André, dacht ik, toen ik zag hoe hij zijn lichaam weer strekte, zijn beide handen in zijn rug zetten en zich achterover strekte.

‘Als u het goed vindt, ga ik naar huis’, zei Marit.

André was volledig in gedachten verzonken, alsof hij de eerste scenario’s al door zijn hoofd liet schieten.

‘Ga lekker naar bed’, zei ik, waarna Marit glimlachte en omdraaide.

We liepen de ruimte vanuit het midden van de zuidelijke zijde binnen. Het was een grote ruimte met een gewelfd plafond, beschilderd met goud en rood, met exact in het midden een enorme gouden kroonluchter. Op de vloer lag gelakt donker hout in visgraatmotief. In de muur aan de linkerzijde waren brede nissen aanwezig, behangen met rode gordijnen, ook deze met gouden accenten. De rechtermuur was met decoratief behang bekleed. Daarop pronkte een enorm schilderij in gouden lijst van een donkere ruimte met in gekleurde gewaden gehulde mannen. Voor beide muren stonden rijen met donkerhouten stoelen opgesteld, bekleed met rode stof. Tegenover ons vijf grote ramen, uitkijkend over een sfeervol verlicht grasveld met buxushagen en bloemborders. In de vier hoeken van de ruimte waren grote planten opgesteld die er, ondanks het weinige daglicht, toch mooi groen uitzagen. Verspreid over de ruimte stonden statafels bekleed met rode synthetische hoezen, die duidelijk niet standaard onderdeel waren van het interieur. Verschillende glazen, variërend van bijna vol tot leeg, stonden en lagen verspreid over de gehele ruimte. Een aantal waren kapot gevallen op de houten vloer en één glas lag met een scherp uit de kelk op een tafeltje. Op een stoel stond een dienblad met daarop enkele hapjes. Het was een stevig feest geweest, wist ik.

In de verre hoek zochten drie mensen, waarvan één met camera, systematisch de vloer af. Een onbestemd gevoel was, zoals altijd,

aanwezig in mijn buik terwijl ik de hoek waar het voorval had plaatsgevonden naderde. Een donker masker met gouden rand lag, gedeeltelijk besmeurd, naast een plas bruine substantie. Doffe glasscherven waren zichtbaar in het goedje.

‘Een gemaskerd bal’, mompelde André. ‘Hoe cliché, ik wist niet dat zulke feestjes nog gegeven werden’, mopperde hij verder.

‘Goedenacht’, zei ik stemmig.

Het drietal keek op en groette ons, waarna twee doorgingen met waarmee ze bezig waren en de derde, een man van circa vijftig jaar, onze kant op kwam. Hij gaf eerst André een hand en daarna mij.

‘Ernst Boerrigter, 26 jaar, zoon van de advocaat.’

André knikte.

‘Hij is nog gereanimeerd, maar zonder succes.’

‘Enig idee?’, vroeg André.

‘Plotselinge buikkrampen, overmatig overgeven.’ De man wees naar het bruine, deels ingedroogde goedje op de houten vloer. ‘Waarschijnlijk vergiftiging, maar dat moet het medisch onderzoek uitwijzen.’

‘En sporen?’

‘Veel...’, begon de man. ‘We hebben vomitus bemonsterd voor onderzoek op toxische stoffen.’

‘Braaksel?’, vroeg ik.

‘Zoals je wilt’, reageerde de man cynisch. ‘Hier lag hij toen de broeders binnenkwamen’.

In het braaksel herkende ik sleepsporen die vermoedelijk waren veroorzaakt door het draaien of oppakken van het lichaam.

De man pakte met een pincet een glasscherf uit het braaksel en hield deze omhoog zodat het licht van de kroonluchter erin schitterde. ‘We hebben scherven van een kapot gevallen champagneglas bemonsterd voor onderzoek. En hier druppels op de vloer, waarvan we met watten veegmonsters hebben genomen.’

‘Afkomstig uit het gebroken glas?’, vroeg André.

‘Wie zal het zeggen?’, was zijn nietszeggende reactie.

‘Enig idee welke stof?’, vroeg ik.

‘Ik ben geen medisch expert, meneer de rechercheur’, zei de forensisch expert die duidelijk geen enige moeite wilde doen verder te gaan dan waarvoor hij was aangesteld.

‘En verder?’

‘Dit is het enige wat we tot nu toe hebben, maar we zijn nog bezig.’
André knikte instemmend.

‘En wie coördineert de zaak?’, vroeg hij vervolgens.

‘Jantien, ze is onderweg.’

‘Helder’, reageerde André, ‘Ik zou in ieder geval graag zien dat jullie monsters nemen van alle glazen in de ruimte en precies aantekenen waar elk glas staat.’

De man twijfelde voordat hij een reactie gaf. ‘Daar gaat u niet over inspecteur’, was zijn doordachte reactie.

‘Doe het nou maar gewoon’, zei André. Hij draaide zich om zonder een reactie af te wachten.

Er kwam geen reactie.

‘En van de hapjes’, riep André zonder om te kijken.

‘En het masker.’ Nu stopte hij wel en draaide zich om. ‘Ik wil weten of alleen hij het gedragen heeft.’

‘Geen punt’, reageerde de man zonder weerstand te bieden, ‘we kunnen het talg dat waarschijnlijk op de binnenzijde van het masker zit vergelijken met het talg op zijn huid. Komt in orde.’

‘En met alle andere aanwezigen’, zei André streng. ‘Als Boerrigter vergiftigd is, wil ik zeker weten dat de aanslag op hem gericht was.’

Ik keek toe hoe de man in vertwijfeling achterbleef, terwijl André hem de rug toekeerde.

‘Volgens mij hebben we het hier wel gezien’, zei André.

‘Dat lijkt me’, stemde ik in.

‘Tijd voor een paar gesprekjes.’

André hoestte, sloeg met vlakke hand tegen zijn borst en liep de zaal uit.

Jane Boerrigter

De paar onbekende mensen die in de hotellobby een kop koffie dronken of wachtten op een zakelijke ontmoeting, leefden door alsof er niets gebeurd was. Ik wist dat ze Ernst niet hadden gekend en totaal niets met ons te maken hadden, maar hadden ze dan niets gemerkt van de ambulance? Interesseerden ze zich dan helemaal niet in de gevoelens van anderen? Hebben ze dan geen greintje fatsoen? Ik vond het confronterend te zien dat het leven doorging... Ook zonder Ernst.

‘Ik geloof het niet’, zei ik in shock tegen mijn man Sjaak.

Hij vouwde zijn armen om mijn lichaam en klemde mij stevig tegen zijn grote lijf. Onbedoeld realiseerde ik me dat het tijden geleden was dat hij me zo had vastgehouden, maar ik was niet in staat om me op dat moment verder op mijn huwelijk te reflecteren. Ik vond het prettig dat hij me vasthield en in ongeloof bleven we zo enkele minuten staan. Mijn enige dochter stond eenzaam voor het grote raam en staarde zonder zich te bewegen naar buiten, het donker in. Haar aanstaande, Jasper, zat op een bruine lederen bank die met de rug tegen de muur geplaatst was, de voeten uit elkaar, met zijn handen steunend op zijn bovenbenen. Hij staarde naar het zwarte masker, ingezet met veren, dat voor hem op de salontafel lag. Ik gaf Sjaak een kus op zijn wang. Hij liet me los en ik liep richting Jette, ging achter haar staan en legde mijn linkerhand op haar rechterschouder. Ze keek niet om, maar draaide haar hoofd naar de vloer.

‘Dit moet een nachtmerrie zijn mam.’

‘Ik hoop het zo, meisje, ik hoop het zo.’

Even stonden we daar in stilte, waarna Jette zich omdraaide en me aankeek.

‘Hij viel ineens op de grond’, zei ze. ‘Zijn ogen draaiden weg en hij viel. Ineens.’

‘Zijn hart?’, vroeg ik zonder een antwoord te verwachten.

‘Ik wist niet dat hij iets aan zijn hart had’, sprak ze zachtjes.

‘Wij ook niet lieverd, wij ook niet.’

‘Hij zei dat de kaviaar niet goed was.’

Even bleef ik stil en liet deze opmerking door mijn gedachten gaan.
'Dat kan haast niet meisje. Heel veel mensen hebben van de kaviaar gegeten.'

'Ik snap het ook niet', was haar enige reactie.

Sjaak naderde ons.

'Pap', zei Jette, 'wist jij dat Ernst iets aan zijn hart had?'

'Aan zijn hart?', reageerde hij verrast.

Op dat moment kwam een dikke, oude man de lobby in gelopen. Zijn huid was grijzig, zijn ogen grauw met daar boven borstelige wenkbrauwen met enkele te lange, donkere haren. Hij werd op de voet gevolgd door een jonge man met oosterse trekken in zijn gezicht.

'Excuses', begon de oude man.

'Mijn naam is Oudam, inspecteur. En dit is mijn collega, rechercheur Tellink.'

De jongeman knikte, maar zei niets.

'We willen u graag spreken, puur routine', ging de inspecteur verder, 'één voor één'.

Jette en ik keken elkaar aan.

'Één voor één?', zei ik verbaasd.

Jette haalde haar schouders op.

De inspecteur stapte op mijn man af en gaf hem een gemeente hand. De jonge brigadier deed daarna hetzelfde, maar legde ter versterking van zijn condoleance zijn linkerhand over de in elkaar gevouwen handen heen. De inspecteur en mijn man wisselden een paar voor mij onverstanebare woorden, waarna mijn man in mijn richting wees. Daarna verliet de inspecteur de lobby en mijn man volgde hem op de voet. De brigadier kwam mijn kant op.

'U bent mevrouw Boerrigter?', vroeg hij beleefd.

'Zeg maar je... en Jane', zei ik met een bevestigende knik.

'Mijn naam is Tellink', zei hij vriendelijk, waarna hij me condoleerde met het verlies.

'En dit is mijn dochter Jette', zei ik terwijl ik mijn rechterhand op het schouderblad van mijn dochter legde.

'U ook gecondoleerd', zei de brigadier.

Jette bedankte hem, waarna de brigadier mij weer aankeek.

‘Zou je me willen volgen? Ik zou je graag een paar vragen stellen als je het niet erg vindt.’

Ik merkte dat de brigadier het ongemakkelijk vond me te tutoyeren. Zo groot was het leeftijdsverschil nu toch ook weer niet, dacht ik. Jette keek me met bedroefde ogen aan.

‘Moet dat nu?’, vroeg ik aan de rechercheur.

Hij knikte.

Ik legde mijn hand op Jette’s wang en zei: ‘Rustig maar meisje, het komt vast goed. Ik ben zo terug.’

Daarna volgde ik Tellink door de hal een kleine kantoor in dat normaalgesproken gebruikt wordt als administratieve ruimte.

‘Ga zitten’, zei Tellink, waarmee hij de aanspreekvorm handig vermeed, terwijl hij een stoel van de tafel wegschoof.

Ik nam plaats.

‘Het spijt me dat dit nodig is....’

Ik weerde me kranig. ‘Ik begrijp het.’

‘Je begrijpt dat we met alles rekening moeten houden, Jane.’

Ik schrok, want ik had me nog niet gerealiseerd dat er wellicht iets anders aan de hand was dan hartfalen of het gebruik van een counterfeitspil. Ik had hem zo vaak gewaarschuwd geen drugs te nemen en op zijn minst voorzichtig te zijn, dacht ik terwijl ik strak naar het kunststoffen tafelblad staaarde. Met mijn vinger veegde ik een oude koffievlek van het oppervlak.

‘We brengen het lichaam naar het laboratorium en daar zal de doodsoorzaak worden onderzocht. Omdat uw zoon nog zo jong was, houden wij rekening met het ergste.’

‘Moord?’, vroeg ik met overslaande stem.

‘Het spijt me’, zei de rechercheur, ‘zoals ik al zei, moeten we overal rekening mee houden.’

‘Ja’, was het enige dat ik kon zeggen.

‘Kan ik een kop koffie voor je halen?’, vroeg de rechercheur.

Ik wees het af. ‘Ik kan geen koffie meer zien’, reageerde ik. ‘Laten we maar snel beginnen, des te eerder is deze nachtmerrie voorbij.’

Brigadier Tellink schoof zijn stoel aan, ging rechtop zitten en legde zijn handen ineengevouwen op tafel.

‘Had Ernst vijanden?’

In eerste instantie vond ik het een vreemde vraag, maar dacht er desondanks kort over na, de brigadier recht aankijkend. ‘Vijanden zou ik het niet willen noemen.’

De rechercheur hief zijn rechterwenkbrauw op.

‘Hij was succesvol’, legde ik uit, ‘en daar maak je niet altijd vrienden mee.’

‘Hij zou de zaak van zijn vader overnemen’, zei de rechercheur.

‘Ja, vanaf maandag. Dit feest was om dat te vieren.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik was zo blij dat Sjaak eruit stapte en dat we meer tijd samen zouden gaan doorbrengen. We hadden allerlei plannen: onze tuin opknappen, reizen, ach je weet hoe dat gaat.’

Even was ik stil. ‘En dan ineens dit.’

‘Het spijt me verschrikkelijk’, zei de rechercheur. ‘Enig idee naar wie het bedrijf nu overgaat?’

‘Misschien wel naar niemand. Sjaak vindt dat Jette er niet geschikt voor is, dus misschien blijft hij het nog wel even zelf doen. Of Jasper mijn schoonzoon. Misschien samen met Henning? Zij zijn de andere advocaten van kantoor, dus...’

Ik schudde even met mijn hoofd. ‘Maar daar wil ik me nu niet mee bezig houden en bovendien ga ik daar niet over.’

‘Beslist uw man daar alleen over?’

‘Moet dit echt nu?’ Even haperde ik omdat ik de naam van de politieagent had willen noemen, maar die was me ontschoten. Hij leek het niet te merken.

‘Sorry Jane’, zei hij rustig. ‘Ik begrijp dat het moeilijk is, maar het is echt het beste.’

Ik knikte.

‘Beslist uw man alleen over de zaak?’, herhaalde de rechercheur.

‘Ja, ik bemoei me verder niet met de zaak. Dat deed hij, samen met Ernst.’ Dit was het moment waarop het verlies van mijn zoon ineens hard binnenkwam. Ik leunde voorover, met mijn ellebogen op tafel

steunend, en legde mijn beide handen naast elkaar plat tegen mijn gezicht. ‘Hij is dood, ik...’

‘Het spijt me, Jane’, zei Tellink troostend, waarna hij me de tijd gaf tot rust te komen.

Toen ik weer tot bedaren was gekomen verontschuldigde ik me en vroeg: ‘Wat wilt u nog meer weten?’

‘Heb je iets geks gezien op het feest? Iemand die er niet hoort? Iemand die iets in een glas stopte?’

‘In een glas stopte?’, vroeg ik stomverbaasd. ‘Bedoel je dat Ernst vergiftigd is?’

‘Ik bedoel niets, maar we moeten elke optie in acht nemen.’

Ik staarde voor me uit. Geen enkele gedachte kreeg vorm.

‘Nogmaals, en denk alsjeblieft even goed na, heb je iets geks gezien tijdens het feest?’

Ik schudde met mijn hoofd wetend dat ik niet helder kon denken.

‘Had je veel gedronken?’

‘Pardon?’, vroeg ik beledigd, nu ineens scherp door deze onverwachte vraag.

‘Ik wil niets insinueren’, zei Tellink, ‘puur routine.’

‘Nou, dat valt wel mee denk ik zo’, antwoordde ik geërgerd.

‘En er is je niets vreemds opgevallen?’

‘Ik zou niet weten wat’, verklaarde ik, ‘Het was een geslaagd feest, iedereen had het naar de zin, totdat...’

Weer viel ik stil. Ineens herinnerde ik het me.

‘De kaviaar’, zei ik met enige vorm van opwinding in mijn stem. ‘Hij zei dat de kaviaar niet goed was.’

‘Wat was er met de kaviaar?’

‘Geen idee, dat is wat hij zei, net voordat...’

De onderzoeker reageerde niet, maar schreef in zijn boekje.

‘Iets anders’, zei de onderzoeker wetend dat het nog te vroeg was om een zinvol gesprek te voeren. ‘Is er een lijst van genodigden?’

‘Ja, natuurlijk is die er’, zei ik, ‘maar die heeft Eline.’

‘Eline?’

‘Ernsts secretaresse.’

De rechercheur bedankte me en wees me erop dat hij waarschijnlijk op een later moment nog meer vragen zou hebben. Ik gaf aan dat het geen enkel probleem was.

‘We wonen boven de zaak’, legde ik uit, waarna ik opstond en terug naar de lobby liep. De rechercheur bleef achter in het kantoor.

Jette was inmiddels naast Jasper gaan zitten. Jasper had de jas van zijn rokkostuum uitgedaan en zijn witte vlinderdas hing los om zijn hals. Ze zeiden niets en namen tegelijkertijd een slok verse zwarte koffie. Ik nam plaats op de fauteuil die onder een hoek van negentig graden bij de bank stond. Ik legde een hand op mijn dochters knie en zei zachtjes: ‘Volgens mij denken ze dat iemand Ernst heeft...’ Ik kreeg het woord niet over mijn lippen.

‘...vermoord?’, vroeg Jasper.

‘Ja.’

‘Ik geloof het niet’, zei Jette terwijl ze haar hand op de mijne legde. ‘Wie zou er in vredesnaam zoiets doen?’

‘De kaviaar denken ze’, zei ik, wetende dat dat onwaarschijnlijk was. Op dat moment klonk het geluid van iemand die zijn keel schraapte. ‘U bent Jasper Govaerde?’, vroeg de vriendelijke stem van de rechercheur.

Hij strekte zijn hand uit over de lage salontafel, waarop Jasper opstond. Jasper was een aantrekkelijke jongeman. Zijn haar donkerblond met een natuurlijke, lichte krul en na een lange nacht zag het er speels en nonchalant uit. Zijn helderblauwe ogen sprankelden onder zijn ietwat zware wenkbrauwen. Hij glimlachte naar de rechercheur terwijl hij zich voorstelde, waardoor een jaloersmakende rij perfect witte tanden zichtbaar werd.

‘Als jullie het goed vinden’, sprak Tellink tot Jette en mij, ‘dan wil ik Jasper even meenemen naar het kantoortje.’ Daarna keek hij Jette aan:

‘De inspecteur zal zo dadelijk met u willen spreken’.

‘Alles om het onderzoek te helpen’, zei Jasper.

Jette en ik bleven alleen achter.

‘Is papa nog bij de inspecteur?’

Ze knikte.

Een traan rolde over Jette's wang.

'Het komt goed meisje, echt, het komt goed.' Mijn hand lag nog steeds onder de hare. Ik draaide mijn hand, liet mijn vingers tussen haar vingers doorglijden en kneep zachtjes.

Jette nam met haar vrije hand een papieren zakdoekje uit haar tas en depte haar ogen droog. Haar mascara was inmiddels uitgeveegd tot een zwarte waas.

'Wie doet nou zoiets?', vroeg ze en begon opnieuw te snikken.

'Misschien was het toch een ongeluk. Ik hoop het zo', troostte ik.

'Ik heb hem zo vaak gezegd dat hij van die pillen af moet blijven', zei Jette nijdig.

'Pillen?', zei ik als in een reflex.

'Kan ik iets voor u inschenken, mevrouw?', vroeg een ober die ongemerkt naast mij was komen staan, zijn handen op zijn rug gevouwen. Terwijl ik opkeek naar de galante jongeman die opviel door de rijke hoeveelheid vet die hij in zijn gitzwarte haar had gesmeerd, zag ik de inspecteur achter hem langs door de lobby lopen richting toiletten.

'Meneer Oudam', riep ik.

Hij reageerde niet en liep onverstoord door.

Sjaak Boerrigter

Inspecteur André Oudam gaf me een stevige hand. ‘Gecondoleerd, meneer Boerrigter.’

‘Ook namens mij’, zei de rechercheur die ook een hand gaf; veel voorzichtiger, maar zeker zo gemeend.

Ik bedankte de beide heren, ondanks dat ik nog niet besepte dat ik mijn zoon die nacht verloren had.

‘Ik zou graag even met u onder vier ogen spreken’, zei de inspecteur. Nog voordat ik kon antwoorden vervolgde hij met: ‘En de rechercheur zou uw vrouw graag enkele vragen willen stellen.’

Ik wees naar mijn knappe, blonde vrouw. ‘Dat is mijn vrouw, Jane’, zei ik, ‘en die jonge dame daarnaast, dat is mijn dochter.’

‘Dank u en nogmaals gecondoleerd’, zei de rechercheur die in de richting van de twee dames liep, mij achterlatend met de vermoeid ogende inspecteur.

‘Volgt u mij, alstublieft.’

Oudam draaide zich om en ik volgde hem naar een ruime kamer aan de andere zijde van de hal met op de deur een klein plakkaat met in zwart gekrulde letters de tekst ‘privé’.

‘Dat is lang geleden meneer Boerrigter’, zei de inspecteur nadat hij de deur achter zich dicht had gedaan.

‘Tja, tien, twaalf jaar?’, reageerde ik.

‘Zeker wel twaalf.’

De inspecteur liep om me heen naar het bureau.

‘Dat was knap werk van uw kantoor, meneer Boerrigter.’

‘We doen ons best’, zei ik rustig zonder arrogant te willen klinken, ‘als jullie je zaakjes niet op orde hebben, dan wordt het lastig iemand veroordeeld te krijgen.’

De inspecteur reageerde niet op mijn toespelingen.

‘Het was niet onze fout’, zei de inspecteur kalm.

‘Maar goed, daar zijn we hier niet voor’, vervolgde ik, ‘waarom al dit gedoe?’